

ČISTO MALO SREČE

Dane Zajc

Ceti G.

O, daj, preženi sence črne,
ki me obletajo vse dni.
Naj tvoja roka jih zagrne,
zato pokrij mi z njo oči.

In pravil ti bom o mladosti,
mladosti daljni sred gozdov,
o bedni, mučeni mladosti,
dekletu plašnem sred grobov.

Ničesar več ne sme živeti
(ljubezen ne in ne pomlad)
za nje, ki z rojstvom so prekleti
in v čelo jim je vžgan pečat.

Kar pomnim, venomer sem zrl
le bedo, žalost in solze,
ne pomnim več, kdaj dvoma črv
začel mi žreti je srce.

In pomnim: vse prerano gledal
sem kri in mrtvece in smrt,
zato iz mojega pogleda
strmi obup, slabo zastrt.

Glej, sam pekel me je urekel,
da me preteklo vedno žge,
zato sem žalostno ti rekel
besedi vdani: Ljubim te.

Zato mi, draga, ne zameri,
če kdaj teman je moj obraz,
če rogam se poslednji veri,
če suh in hladen je moj glas.

Poljubi tiho in ljubeče,
poljubi takrat me na oči,
glej čisto, čisto malo sreče
za hip vse strašno umiri.

O, naj bo vsaj trenutek s tabo
tako neskončen in sladak,
kot grenka je vsa pot za mano,
kot bo moj pot naprej težak.

ZADNJI NASMEH POLETJA

Ivo Zorman

(Konec)

7

Teta Micka je stopila za njo, kakor bi se bila hotela prepričati, da ni ostala zunaj v veži. Ko se je vrnila, je potegnila stol k postelji in sedla. Nekajkrat je zganila z ustnicami, kakor da se ne more odločiti za pravo besedo, potlej pa je le začela.

»Zmerom je bila lahkomiselná,« je rekla. »Že v šoli se je ozirala v fantovske klopi in v cerkvi se je smejala v robec. S tvojo materjo sta venomer tičali skupaj in nemara bi bilo bolje, ko bi ne bili.«

— Le čemu mi vse to pripoveduje? je pomislil Aleš.

Rad bi se bil otesel nevšečnih besedi, pa je bil kakor ujet, priklenjen na posteljo in brez moči. Moral je poslušati.

»Ampak tistega, kar je govorila o njej,« je nadaljevala teta Micka, »tistega ne smeš verjeti.«

Aleš je o svoji materi le malo vedel, bolje od nje je poznal teto Micko, po njej je sodil. Njena pobožnost je bila nasilna in neusmiljena, vsa otroška leta mu je zagrenila z njo. Kako jo je včasih sovražil zavoljo tega! Z leti, ko je bil daleč od nje, se je sovraštvo sprevrglo v pomilovanje, sedaj, ob njenem opravičevanju, pa je nenadoma spet zagorelo v njem. Moral je stisniti zobe, da je zadržal ostro besedo, ki je hotela z jezika, iskre v očeh pa ni mogel utajiti. Sovraštvo je zlomilo voljo, hotelo je raniti in je zadelo v živo. Teta Micka se je ukrivila na stolu, tako je bil pogled, ki jo je bil oplazil, mrzel in krut.

»Nemara da Greti zares nisem bila povsem pravična,« je rekla. »Morebiti sem jo preostro sodila in grešila pred njo, toda ko sem jo opominjala k pokori, sem ji želela samo dobro.«

»In si jo bolno vlačila po dežju in blatu?« se je posmehnil Aleš.